

Juda, jij bent het!

Ps. 76:1, 2

Ps. 9:18

Ps. 89:12, 15

Ps. 66:8

Ps. 118:14

Lezen: Genesis 49:1-18 – Tekst: Genesis 49:8, 9

Door ds. P.J. Teeuw, Papendrecht

Juda aangewezen

Juda als leeuw getekend

Juda geprezen

Gemeente,

Wat is geloven? Onze catechismus geeft in zondag 7 van ‘geloven’ een heldere omschrijving. Maar als je nu met één woord zou willen aangeven wat ‘geloven’ is, hoe zou je dat dan doen? Ik denk dat velen voor het werkwoord ‘vertrouwen’ kiezen. Geloven in de Bijbel is ‘vertrouwen’, vertrouwen op de Heere Jezus. En ik denk ook, dat dit kernachtig weergeeft waar het in geloven om gaat. Geloven is vertrouwen.

Maar in deze adventsweken zou ik willen zeggen: geloven is ‘uitzien’. Ja, geloven is uitzien naar de Heere Jezus. In het ware geloof zie je steeds weer uit naar de Heere Jezus. In het geloof zit een hunkering naar Hem. Een verlangen naar Hem. Geloven is uitzien. Dat bemerken we ook in ons teksthoofdstuk.

We betreden de sterfkamer van de oude Jakob. Hij voelt dat hij aan het einde van zijn leven gekomen is. Hij is 147 jaar oud en woont al weer 17 jaren in Egypte. Zijn levenseinde nadert. En wat doet hij dan? Dan roept hij zijn twaalf zonen tot zich. Waarom? Dat lezen we in vers 1. Jakob gaat zijn zonen bekend maken wat hun in later tijd overkomen zal. Daar komen de zonen binnen. Ze zijn allen ook al op leeftijd...

Treffend is, dat Jakob in vers 2 ook Israël genoemd wordt. U weet wel, dat is die nieuwe naam, die hij van God kreeg na die worsteling aan de beek Jabbok. Hier ligt niet alleen Jakob, maar bovenal Israël op zijn sterfbed. En hij wordt bezield door de Geest van de profetie. Hij mag in de toekomst kijken. Maar waar is het Jakob – we zullen hem toch maar even zo noemen – waar is het Jakob hier ten diepste om te doen? Wat is hier de grote gedachte die hem bezighoudt? Wat is zijn hartelijke verlangen? Dit: wie van de twaalf zonen zal de belofte van de Messias krijgen? Uit welke van de twaalf zonen zal de Heere Jezus geboren gaan worden? Ziet u waar het hart van Jakob naar uitgaat in deze ogenblikken? Geloven is uitzien. Jakob ziet hier uit naar Hem, in Wie al zijn heil ligt. Hij ziet uit naar Hem, aan Wie hij zich in

het geloof hier vastklemt. Het is in zijn hart: van wie van mijn zonen mag ik getuigen, dat de beloofde Zaligmaker uit hem gaat voortkomen?

Is dat niet geweldig? Stel daar eens de discussies tegenover over het 'voltooide leven' vandaag. Mensen vinden hun leven voltooid, willen op een eigen manier afscheid nemen van het leven, sommigen zelfs met een biertje, met een muziekje, en dan de pil, die de dood brengt. Ja, wat een tegenstelling met Jakob. Hij ziet uit: wie zal ik mogen aanwijzen als de vader van de Messias? Uit één van zijn twaalf zonen moet Hij geboren worden. Zo ligt Jakob daar op zijn sterfbed. Het is hem om Jezus te doen. Met zijn hele hart zoekt hij Hem. En dat in het uur van zijn sterven. Indrukwekkend. Geloven is uitzien. Het is advent. De Heere heeft een adventsvolk. Ja, dat zijn zij, die met Jakob uitzien naar de Zaligmaker. Steeds weer. Is het u om Jezus te doen? Is het in jouw leven om Jezus te doen?

Daar staan de twaalf zonen. Jakob wordt profeet. Hogere dingen dan de aardse mag hij zien en spreken. Jakob gaat spreken over de toekomst van zijn zonen. En naar volgorde van ouderdom gaat hij ze toespreken.

Ruben is het eerst aan de beurt. Hoor wat hij tegen hem zegt: 'Ruben, jij bent mijn eerstgeborene, mijn kracht en de eerste vrucht van mijn mannelijkheid, de voortreffelijkste in hoogheid en de voortreffelijkste in sterkte! Onstuimig als het water als je bent, zul je niet de voortreffelijkste zijn, want je bent het bed van je vader ingeklommen, en toen heb je het geschonden. Hij is mijn sponde (bed) ingeklommen!' Ruben is het toch niet. Niet de voortreffelijkste.

Simeon en Levi naderen. Maar ook zij zijn het niet. Ja, het klinkt zelfs uit de mond van Jakob, vers 7: 'Vervloekt zij hun woede, want die is hevig.' Simeon en Levi hadden de leiding gehad in het uitroeien van de mannen in Sichem, nadat Sichem hun zus Dina verkracht had. Om deze zonde gaat de rijkste schat aan hen voorbij.

Juda treedt naar voren. Kijk eens naar de oude Jakob. Een glans komt er op zijn gezicht, vooral een helder licht komt er in zijn ogen. De Heilige Geest legt hem de schoonste en rijkste profetie op de lippen. In Juda grijpt Jakob de beloofde Messias aan. In het geloof omhelst hij Hem. En met een geloofsjubel roept hij het uit: 'Juda, jij bent het, jou zullen je broeders loven! Je hand zal rusten op de nek van je vijanden; voor jou zullen de zonen van je vader zich neerbuigen.' Juda, jij bent het! Uit jou zal Hij voortkomen.

We hoorden zo even: bij Ruben, Simeon en Levi dacht Jakob aan zondige daden, door hen in het verleden gedaan. Daarom ontvingen zij niet de grote zegen dat uit hen de Zaligmaker zou voortkomen. Dan komt de vraag boven: heeft Juda het er beter afgebracht? Waarom ontving Juda nu deze rijkste zegen? Had hij de meeste gaven, talenten? Nu, als Jakob daarop had moeten letten, dan had, denk ik, Ruben de grote zegen moeten krijgen. Want Jakob zegt toch maar van Ruben: 'Jij bent mijn eerstgeborene, mijn kracht en de eerste vrucht van mijn mannelijkheid, de voortreffelijkste in hoogheid en de voortreffelijkste in sterkte.' Dus als het

om talenten en voortreffelijkheden gaat, zou je kunnen verwachten dat Ruben voor de grootste zegen in aanmerking komt.

Waarom Juda? Had Jakob een stille voorkeur voor hem? Ook dat niet. Dan had Jakob misschien gezegd: 'Jozef, jij bent het!' Of anders wel Benjamin. Eén van de zonen van zijn lievelingsvrouw Rachel. Maar nee: Juda, jij bent het!

Waarom Juda? Is het omdat hij netter leefde dan de andere broers? Was hij een minder groot zondaar? Waren de anderen goddelozer dan Juda? Dan moeten we zeggen: ook dat niet. Want met wie trouwde Juda? Met Sua, een heidense vrouw. En daarmee wiste Juda de grens uit tussen, zeg maar, kerk en wereld. Hij trok een juk aan met een ongelovige. Met alle gevolgen van dien. Met Juda ging het daarna al gauw verkeerd.

In Genesis 38 lezen we dat hij een hoer ontmoet en tot haar ingaat. En wat blijkt later? Het blijkt zijn schoondochter Tamar te zijn. Ze is van dat contact in verwachting geraakt van een tweeling. En de eerste die geboren wordt, is Perez. Nou, is Juda dan zo'n beste? Zou Juda dan uitgekozen zijn omdat hij een minder grote zondaar was dan de andere broers? Ook dat niet. Wel weten we dat de lijn via deze Perez zich voortgezet heeft. In Mattheüs 1, waar we het geslachtsregister van de Heere Jezus lezen, staat ook Perez.

Dus niet omdat hij de meest talentvolle was van de broers, ook niet vanwege een stille voorkeur bij Jakob, en ook niet omdat hij een minder groot zondaar was. We kunnen maar één ding zeggen: Juda ontvangt de grootste zegen ondanks zichzelf!

Hier staan we nu voor het welbehagen van God. Het is vanuit Gods verkiezend welbehagen dat het bij Juda mag klinken: 'Juda, jij bent het!' Hier kunnen we alleen maar zingen van die vrije gunst, die eeuwig God bewoog. Juda moest het in zijn leven ook hebben van de Heere Jezus, Die Jakob hier mag aanwijzen als komend uit zijn geslacht. Juda krijgt de zegen van Christus om Christus' wil! Die Christus, die ook voor Hem zou komen om in zijn plaats de zonden te verzoenen, om volkomen genoeg te doen aan Gods geschonden recht. Juda, jij bent het! Er is dus geen oorzaak in Juda, waarom hij deze grootste zegen krijgt. Hij wordt om Christus' wil gezegend.

En dat geldt nu voor al het adventsvolk. Was er reden in u, waarom de Heilige Geest dat uitzien naar de Heere Jezus in uw hart werkte? Was het omdat u voortreffelijker was dan andere mensen? Was het omdat de Heere een stille voorkeur voor u zou hebben? Was het omdat u netter leefde dan uw buurman, die nergens aan deed? Nee, u hebt het wel geleerd, dat we in Adam allen afgeweken zijn, dat heel deze wereld doemwaardig ligt voor Gods aangezicht. U hebt het ook geleerd: ik ben net zo'n zondaar als Juda. Het is alleen aan Gods genadige verkiezing te danken. Ja, dat belijden nu allen, die tot het adventsvolk behoren. Dat belijden allen, die nu uitzien naar de Heere Jezus als hun Zaligmaker.

Of ergert u zich eraan, dat Jezus voortgekomen is uit Juda? Ja, dat Jezus' komst gegaan is via die zondige gemeenschap met Tamar, de schoondochter van Juda? Kunt u daar nu bij met

uw verstand? De Koning der Koningen is geboren uit Juda en Perez. Dat Hij niet alleen ons vlees en bloed heeft willen aannemen, maar ook geboren wilde worden uit zo'n zondige vermenging. Ergert u zich eraan? Of gaat het nu zingen in uw hart? Want hierin ligt het onderscheid tussen het adventsvolk en de rest van de mensen. Het natuurlijk hart ergert zich eraan: uit Juda? Uit zo'n verhouding met Tamar? Daar sta je toch wel boven. Daar kijk je toch op neer. Juda, die houd ik wel een beetje mis.

'Juda, jij bent het.' Ja, zo zingt het hart, dat zich geen millimeter meer boven Juda kan verheffen. 'Juda, ik ben nog slechter, want hier zit die vuile bron van wanbedrijven. Ik doe niet alleen zonde, maar ik ben geheel zondaar.' Ik ga Paulus begrijpen, die het zei, dat hij de grootste van de zondaren was. Maar juist zo, te midden van mijn geestelijk bankroet, worden Jakobs woorden een lied: 'Juda jij bent het.' Uit Juda is Hij voortgekomen. Zo diep daalde Hij af. Zo diep is Hij in ons vlees gekomen en dat plaatsbekledend, om nu al mijn zonden op Zich te nemen en mijn straf te dragen. Ja, nu ga ik meezingen: Juda, Hij Die uit u zou voortkomen en voortgekomen is: Hij is het, Hij is het. Hij alleen. Zo krijg ik Hem te midden van mijn totale verlorenheid lief. Zo blijf ik in het geloof naar Hem uitzien, zo blijf ik naar Hem hongeren en dorsten. Troost het u ook, dat Hij uit Juda is voortgekomen, uit Juda en Tamar? Zegt u het Jakob na: Juda, jij bent het!

En omdat Hij, de Heere Jezus, uit Juda is voortgekomen, uit die zondige relatie met Juda en Tamar, predikt Jakob hier, dat er voor de Heere Jezus geen hopeloze gevallen zijn. U kunt het daarom zo slecht er niet afgebracht hebben, of Jezus is nog dieper afgedaald in de put van al uw ongerechtigheden. Jakob op zijn sterfbed predikt het evangelie: Juda, jij bent het. Ja, Hij is het alleen. Juda aangewezen.

Juda als leeuw getekend

Jakob is op zijn sterfbed een geestelijk schilder. Want hoor hem maar zeggen: 'Juda, jij bent het, jou zullen je broers loven.' Maar dan zegt Jakob: 'Je hand zal rusten op de nek van je vijanden.' Dat drukt macht, heerschappij uit. Deze macht werkt Jakob in vers 9 uit met het beeld van een leeuw. Hij zegt: 'Juda is een leeuwenwelp; van je prooi ben je opgestaan mijn zoon. Hij heeft zich gekromd, zich als een leeuw neergelegd, als een leeuwin; wie zal hem doen opstaan?'

Van Juda wordt veel gevraagd. Een zware taak ligt op zijn schouders. Kracht heeft hij daarvoor nodig. Maar die kracht wordt hem ook geschonken. Jakob mag het profeteren: 'Je hand zal rusten op de nek van je vijanden; Juda is een leeuwenwelp.' Nu, de jongens en meisjes weten ook wel dat een leeuw een oersterk dier is. De leeuw is de held onder de dieren. Hij deinst voor geen dier terug. Hij is de koning van de dieren. Nu, met zo'n leeuw vergelijkt hier Jakob dus zijn zoon Juda.

Jakob tekent hier de leeuw in verschillende fasen. Eerst zegt hij: Juda is een leeuwenwelp. Dat is de jonge leeuw in zijn opkomende kracht. Dan ziet Jakob de leeuw in zijn volwassen sterkte: 'Van je prooi ben je opgestaan, mijn zoon.' Dat is de volwassen krachtige leeuw, die de buit binnen heeft. En dan tekent Jakob de oude leeuw: 'Hij heeft zich gekromd, zich als een leeuw neergelegd, als een leeuwin; wie zal hem doen opstaan?'

Dat is de leeuw, die

jaren van strijd erop heeft zitten, en zich neerlegt om te rusten. Jakob vergelijkt Juda dan met een leeuwin, die de rust verdiend heeft. 'En wie zal hem doen opstaan?' Wie zal het wagen erbij in de buurt te komen? Wie dat durft, kan nog met zijn vernietigende kracht te maken krijgen.

Zo schildert hier Jakob met dit beeld de geschiedenis van Juda. Juda, jij bent het. Juda is een leeuwenwelp. Hij zal dus heersen. Hij zal de meerdere zijn, ga de geschiedenis maar na.

Straks mag het volk Israël Egypte verlaten, de reis door de woestijn begint. Gaat dat onordelijk toe? Nee, elke stam krijgt een vaste plaats. En wat lezen we dan? Juda wordt door de Heere vooraan opgesteld. Als een leeuw staat Juda vooraan. Na 40 jaar rondzwerfen in de woestijn, trekt Israël het land Kanaän binnen. Jozua heeft Mozes vervangen als leider. Maar ook Jozua sterft. Dan vragen de Israëlieten: wie moet nu als eerste tegen de overgebleven Kanaänieten strijden? Dan antwoordt de Heere: 'Juda zal als eerste optrekken, en Ik zal dat land in zijn hand geven.' Juda steeds als eerste. Juda is een leeuwenwelp.

Maar de leeuwenwelp wordt een volwassen leeuw. Wanneer vooral? In de tijd van koning David. David, uit de stam van Juda. David in zijn leven als herdersjongen toonde al leeuwenmoed. Hij deinsde voor geen beer en leeuw terug. In de kracht van zijn leven trad hij op de reus Goliath toe, die zijn God hoonde en vloekte. Maar David zette zijn voet op de nek van deze vijand. David is het ook geweest, die de Filistijnen aan Israël onderworpen heeft. En vele andere vijandige volken werden aan Israël schatplichtig: Moabieten, Ammonieten, Amalekieten enzovoort. Als een leeuw heeft hij deze vijanden tot een prooi gemaakt. Na David kwam Salomo op de troon. In Salomo zien we het beeld van de leeuw, die van de prooi is opgestaan en die zich neergelegd heeft als een leeuw, als een leeuwin, of als een oude leeuw. Salomo mocht koning van de vrede zijn, van de rust.

Maar wat zien we na Salomo? Nog een enkele koning regeerde naar de wil van God. Maar het ging met Juda bergafwaarts. Ja, Juda ging ook in de ballingschap. Was het niet afgelopen met Juda? Nee, want na 70 jaar mocht Juda terugkeren naar het beloofde land. Maar de heerlijkheid van het huis van David kwam niet meer terug. De Romeinen kwamen en heersten over Juda. Was Juda niet gelijk aan een stervende leeuw geworden?

En toch wanneer Juda lijkt op een stervende leeuw, verschijnt daar een jonge Leeuw, de welp, de Leeuw uit de stam van Juda. De Heere Jezus Christus. De meerdere David. De meerdere Salomo. Hij is dé Leeuwenwelp.

Ten diepste ziet Jakob hier tot op Hem! Hij is de Leeuw uit de stam van Juda, die de strijd is aangegaan, maar wel een heel andere strijd dan David. Hij is, als leeuwenwelp, de strijd aangegaan met satan, met de machten van deze zondige wereld. En al heerlijker werd Zijn macht. Al heeft Hij in Zijn jonge jaren zwaar moeten strijden, het hevigst werd Zijn strijd toen Hij de volwassen Leeuw werd. De duivel verzocht Hem, maar moest wijken. Al heerlijker werd Zijn macht. Nee, niet voor het oog van de mensen, want als we daarop letten, zou je denken: Hij verliest de strijd. Hij kwam aan het kruis terecht. Wie ziet in Hem dan nog de Leeuw uit de stam van Juda? En toch en toch, wanneer Hij daar hangt, juist wanneer Hij dáár

hangt is Hij de Leeuw, Die overwint. Daar aan het kruis heeft Hij de duivel voorgoed verslagen. En toen Hij daar stierf overwon Hij zelfs de dood.

Wanneer de Leeuw uit de stam van Juda de duivel heeft verslagen, de zonde heeft geketend en weggedaan, de dood van zijn prikkel heeft beroofd en aan het recht van Zijn Vader genoeg heeft gedaan, is het de tijd voor Hem om als een leeuwin te gaan rusten. Hij vaart op naar de woonplaats van Zijn Vader. En de woorden van Jakob komen terug: U bent van de prooi opgestaan, Mijn Zoon! De overwinning is behaald. Het loon is aan Hem uitbetaald. Hij zit nu aan de rechterhand van Zijn vader en heeft daar alle macht in hemel en op aarde.

Zo mag Jakob Hem van verre zien, als de Leeuw uit de stam van Juda. Jakob weet: straks komt Hij terug. Deze Leeuw, en dan zal iedereen voor Hem bukken. Alle verzet, alle vijandschap, alle ongeloof zal het dan tegen Hem moeten afleggen. Daarom, kust dan de Zoon, van ouds u toegeleid, eer u Zijn toorn verdelg voor aller ogen.

Jakob ziet Hem hier in het geloof. Hij mag al schuilen achter de kracht van de Leeuw uit Juda's stam. Is dat niet rijk? Want wie is Jakob van zichzelf tegenover de dood? Krachteloos. Net als u en ik. Maar de Leeuw verschijnt hier voor zijn geestesoog, de Leeuw, Die zal overwinnen. En dan kan Jakob sterven. Dan kunnen u en ik sterven.

Wat een kracht is er in deze Leeuw, voor bestredenen en aangevochtenen! Komen de zonden als een vijand op u af? Kunt u uw verzondigde leven niet meer herstellen? Klaagt uw geweten u aan tegen al de geboden van God gezondigd te hebben? Is de dood een vijand voor u? Hoor het Jakob zeggen: 'Juda is een leeuwenwelp.' Al uw listen, al uw vijanden zijn Hem niet onbekend. Verwijs ze maar naar Hem. Hij heeft overwonnen. Kom achter deze Leeuw aan. Schuil in Zijn alles overwinnende kracht. Zo hangt zalig worden niet af van uw sterkte of van uw strijden. Maar van Zijn strijd en overwinning.

Jakob heeft de les ook geleerd: wanneer ik zwak ben, ben ik machtig. Wie was Jakob van zichzelf in de strijd tegen de zonden? Niets. Wie bent u in de strijd tegen de zonden, tegen het ongeloof, tegen de duivel, tegen de dood? Niets. Maar hoor het: Juda is een leeuwenwelp. Schuil achter Christus, zie op Hem, op Zijn overwinning op zonde, dood en hel. Belijd het maar steeds: Heere, ik ben zwak, maar ziende op deze Leeuwenwelp, toch machtig.

Juda geprezen

We zijn nog twee zinnestjes vergeten. In vers 9 zegt Jakob: 'Juda, jij bent het, jou zullen je broers loven! Voor jou zullen de zonen van je vader zich neerbuigen.' Met andere woorden: Juda zal eer worden toegebracht. Juda zal geloofd en geprezen worden door zijn broers. Juda, weet iemand van de jongens en meisjes, wat die naam betekent? Godlover. Wie heeft deze naam aan Juda gegeven? Zijn moeder Lea. En dan moet je eens opletten. De hoeveelste zoon was Juda van Lea? De vierde. Eerst was daar Ruben. Wat zei Lea toen? 'Zie een zoon en zij noemde hem Ruben.' Toen Ruben geboren was had Lea alleen de gedachte: ik ben moeder geworden. Misschien herkennen sommigen dit gevoel bij de geboorte van een eerste. Ik ben moeder geworden.

De tweede zoon werd geboren. Simeon: de HEERE hoort. Met deze naam had Lea de strijd met Rachel op het oog. Jakob had Rachel meer lief, maar de HEERE hoort: Simeon.

De derde zoon werd geboren. Levi, dat betekent: samenbinden. Nu bedoelde Lea Jakob: deze zoon, Levi, zal ons samenbinden.

Dan wordt de vierde zoon geboren. Lea zegt: 'Dit keer zal ik de HEERE loven. En zij geeft deze zoon de naam Juda.' Wat laat deze naam zien? Lea is van alle omstandigheden afgebracht en mag nu een diepe geestelijke les verstaan: dit keer zal ik de HEERE loven. Nu had ze God alleen op het oog. Niet meer haar moederschap: Ruben. Niet meer Rachel: Simeon. Niet meer Jaokb: Levi. Maar de HEERE alleen. We vergeten Lea weleens, maar ze was in geestelijk opzicht soms verder dan Jakob. Wat Lea al zag bij de geboorte van haar vierde zoon, ziet Jakob pas 70 jaar later op zijn sterfbed. 'Juda jij bent het, jou zullen je broers loven.' Jakob dacht vaak ook nog zo vleselijk. Hij zat nog zo vast aan Rachel, aan Jozef, aan Benjamin. Maar daar is hij nu van verlost. Nu ziet hij niemand anders dan Juda. Ja, hij ziet verder, hij ziet hier die Ene, Die uit Juda zal voortkomen, om Wie God geloofd zal worden.

Jakob ziet het: God moet aan Zijn eer komen. En dat komt Hij alleen in die Ene, de Leeuw uit de stam van Juda. 'Juda, jij bent het, jou zullen je broers loven, voor jou zullen de zonen van je vader zich neerbuigen.'

Dat betekent een bekering bij die broers. Want denk maar even terug aan de manier waarop ze Jozef behandeld hadden. Ze moesten niets van die meester-dromer hebben. Maar nu zullen ze zich ook voor Juda neerbuigen.

Hoe heerlijk is dit woord ook in de geschiedenis in vervulling gegaan. David zat nog niet eens op de troon of de vrouwen van Israël loofden hem al: Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden. Saul, de vorst uit Benjamin was groot, maar heerlijker was de glans die van David afstraalde. 'Jou zullen je broers loven.'

En tijdens zijn regeringsperiode is David steeds geprezen, want hij verlostte het volk van de vijanden. Ook Salomo werd door het volk geprezen: Leve koning Salomo. In hem werd God geprezen. De lofzang door Lea ingezet, door Jakob gezongen op zijn sterfbed heeft de eeuwen door geklonken. Nee, niet voortdurend: onder David niet, onder Salomo niet. De lofzang klonk geleidelijk aan steeds zwakker. Hoe meer de koningen zich van de Heere afkeerden, des te zwakker klonk de lofzang. Daar kwam zelfs een tijd, dat de citers aan de wilgen werden gehangen, toen Juda in de ballingschap zat. De broers loofden Juda niet meer. Als er gezongen werd, was het een klaaglied. Zou de lofzang op Juda niet meer oprijzen?

Maar hoor, nog voor de Leeuw uit de stam van Juda geboren wordt, nadert daar broer Levi om Juda te loven. Want dan hoor ik daar de oude priester Zacharias zingen, uit de broederstam Levi: 'Geloofd zij de Heere, de God van Israël, want Hij heeft bezocht en verlossing te weeg gebracht Zijn volk.' En daarna? Dan komen daar herders uit de stal van Bethlehem en wat doen ze? Ze prijzen God. 'Juda, jij bent het, jou zullen je broers loven.' En

kijk eens daar in de tempel? Daar neemt een Simeon het Kind in de armen en gaat God loven. En Anna, uit de stam van Aser, staat erbij en haar stem paart zich aan die van Simeon. U zullen uw broeders loven.

Een adventsvolk wordt een zingend volk. Want wie kan zwijgen, wie met Jakob de Leeuw uit de stam van Juda aanschouwt? Wie kan zwijgen wanneer hij door het geloof ziet, dat Hij voor mij de overwinning heeft behaald? Hij heeft mijn zonden verzoend, mijn schuld betaald, de prikkel uit de dood gehaald. Hij heeft Gods eer weer volkomen hersteld, Hij heeft volkomen genoeg gedaan aan Gods geschonden recht. Ja, Hij is het, de Christus, om Wie God geloofd wordt. Want God is het, Die Zijn eigen Zoon als Zaligmaker uit genade gegeven heeft. Wat een wonder. God ziet mij in Christus aan alsof ik altijd Gods eer op het oog gehad heb, alsof ik altijd aan Zijn geboden gehoorzaam geweest ben. Christus, Juda, om Wie God geloofd wordt.

Gaat u al meezingen? Of heeft uw stem nog nooit van verwondering gezongen? Is Juda, is Jezus u nog nooit alles waard geworden? Weet, wanneer dat nog zo is, u nog leeft voor eigen rekening. Dan leeft u nog met uw vermeende eigen krachten. Zou u zo de Leeuw uit de stam van Juda op de jongste dag kunnen ontmoeten?

Laten Jakobs woorden u toch de onschatbare waarde van deze Christus doen gevoelen. Juda, U bent het, U zullen uw broeders loven.

Te midden van alle strijd en aanvechting zingt het adventsvolk: Mijn ziel verheft Gods eer. Het is waar: de stem klinkt hier vaak nog zwak. Het is hier nog alles door elkaar: klagen en prijzen, wenen en loven. Maar wanneer we met Jakob mogen zien de Leeuw uit de stam van Juda, dan zingt het toch? 'Gij zijt mijn God, U zal ik loven, verhogen Uwe majesteit, Mijn God niets gaat Uw roem te boven, U prijz' ik tot in eeuwigheid.'

Amen